

Cristina Font, candidata de Primàries Barcelona: “Avançava, el 8 d’agost, els tres eixos en els quals ja estava treballant: un canvi de cultura, en aspectes que no estan ben resolts; l’àmbit del coneixement, i l’educació”

written by Redacció Unilateral | 20 de novembre de 2018

Per als qui no et coneguin, et pots presentar?

Fonamentalment, em presento per tots aquests. És a dir, l’interessant d’unes Primàries i de quan s’obre una finestra és que puguis exportar, de manera honesta i directa, allò que feies sortint de l’oficina a les set; a les vuit, o a les deu del vespre.

Aquella activitat frenètica de vespres precipitats durant anys en dies de revolta s’ha d’exportar de manera organitzada des d’un criteri i des d’una execució purament unilateral. Aquell que en surti, no només ha de ser perquè és conegut; s’ha de mullar. I n’hi ha moltes, de persones, que convé que coneguin aquesta candidatura perquè tinc claríssim que pot arribar des de barcelonins de Ciutat Vella, passant per Nou Barris, o Pedralbes. Hi som a tot arreu, només cal conèixer-nos!

Per què participes en les Primàries?

Clarament per un assumpte de necessitat. Necessitat que té la nostra ciutat de ser ben tractada. Fa qüestió d'un parell de mesos, [AQUÍ](#), analitzava un assumpte que ens afecta a tots però que fonamentalment ho vivim molt a La Barceloneta i en el conjunt del districte de Ciutat Vella.

Va cridar-me profundament l'atenció, com, des d'aleshores, ningú se n'havia fet ressò. I ho feia jo, que aparentment provinc del vessant privat; no sóc coneguda pel gran públic, però hi ha un element interessant en tot això: a vegades és bo que sigui així perquè vol dir que realment has estat treballant. I fer-ho des de la rebotiga és molt difícil. Contribuir en accions que fan falta és esperança, i si no hagués estat per 'Primàries Barcelona', realment en aquests dies n'hi hauria per estar molt, molt trist.

Els vots no seran en va.

Com creus que es pot treballar per la independència des dels municipis?

Molt fàcil. Si hi ha una alcaldessa a Barcelona o un alcalde, que en un moment determinat, obra pensant en la Catalunya independent per la qual hem lluitat i que anhelem tots: serà més adequada la gestió que pugui efectuar-se conjuntament; govern de la ciutat, i govern de país. Perquè no oblidem que ja som. Només que per a formalitzar-ho, hem de creure'ns-ho. I, fonamentalment hem de no fer cap pas enrere. La disjuntiva en la qual s'ha trobat el govern de Colau moltes vegades, per no ser ni una cosa ni altra, no permet avançar a la ciutat de manera contributiva en un sentit de país. Després, hi ha molts altres elements que em resulten igual d'importants i sense els quals no entenc la Independència:

Independència és cultura, i com la promovem. Estic cansada d'escoltar perfils que comenten, i s'ufanegen, quan diuen que no saben català i no en tenen cap intenció.

Un país és quan s'ho creu. No es tracta d'imposar. Es tracta

de ser amb convenciment i des de la normalitat que és així i que els altres ho sàpiguen. O és que algú s'imagina als Estats Units, que qui pretén ser alguna cosa allà, no parli anglès? La mateixa societat t'expulsa, o quedes absolutament *guetitzat*. Això succeeix també, fonamentalment, en països del nord d'Europa que he pogut conèixer. I, els catalans, disposem de quelcom molt bo: sabem què hem patit amb determinats assumptes de cultura; de llengua ... Aleshores, no només n'hem exercit una cura amb el patrimoni o béns immaterials, sinó que sabem adaptar-nos a altres països i aprendre fàcilment altres llengües. I és quelcom que queda constatat, fins i tot per països pròxims que conec bé, com per exemple Portugal.

Però, no només Barcelona ha de participar com a «capital de país», d'aquesta concentració d'esforços: a la resta de municipis, i en punts on és més fàcil concentrar-los, els encoratjo a seguir com ho estan fent. Sense anar més lluny, a la localitat de Puig-reig ubicada al Berguedà hi ha un caràcter marcat des de fa quasi 40 anys respecte a la promoció de la llengua a través de l'[Associació Literària "Pensaments i Paraules"](#) de la qual tinc l'orgull de formar-ne part, que ha concentrat a poetes com Josep Pedrals, Toni Gol, Sònia Moya ... És molt el talent que tenim arreu en el seguit d'àmbits i estructures que ens conformen. Cal que ens agermanem, ara més que cap altre dia!

Quins són els eixos principals de la teva candidatura?

Tal com es va recollir en un article publicat en [aquest mitjà](#), si tinc l'oportunitat de fer política, la faré de la manera més propera que entenc que és «fer política». I avançava el 8 d'agost els tres eixos en els quals ja hi estava treballant: un canvi de cultura, en aspectes que no estan ben resolts; l'àmbit del coneixement, i l'educació.

Normalment quan parles d'aquests vèrtexs, la gent pot interpretar que és paper mullat, però molts dels problemes els hem tingut precisament per no tenir ben treballats aquests

aspectes o no d'una manera suficient. Sense anar més lluny, hi ha la figura d'algú a qui com a comunicadora i poeta admiro, que és Maria Aurèlia Capmany. Poques persones en l'àmbit polític he vist que facin ús de la categoria cultural. I la cultura no es troba només allà on ens han ensenyat que es pressuposa que s'hi troba. La cultura no exclou, i estem vivim un moment a la ciutat, en què justament estem vivint problemes que s'han agreujat a tall de societat per una manca de treball en aquest sentit. I tota aquesta gent que es queda fora, també podria contribuir en un país independent. La cultura em val per Nou Barris, i em val pel meu barri de La Barceloneta, que cada dia m'ensenya.

En aspectes com la seguretat, la mobilitat o l'urbanisme: també hi tinc molt a dir. Per la meva formació de base com a Criminòleg, però fonamentalment m'empara quelcom que mai falla, i és que sóc ciutadana. Des que parlo amb la taxista que em portava el passat dimecres a la roda de premsa, i m'explica que hi ha un dèficit enorme de dones taxistes a la ciutat de Barcelona, i no n'hi ha foto; passant pels companys amb els quals convisc el dissabte al matí a les meves classes d'anglès, que alguns, viuen absolutament al marge de la realitat que ens ocupa acabant pels buits que s'estan creant en districtes com el meu (Ciutat Vella) per aquest maleït complex de no ser el que som. D'abandonament. I compto amb una radiografia des del barri, que crec que és des d'on fa falta que floreixin coses reals.

Jo sóc néta d'Horta, i retré homenatge bé sigui des de #PrimàriesBCN i #CulturaFaCultura, com des del compromís social que vaig adquirir en la meva esfera més privada de manera personalíssima ja fa alguns anys. A la ciutat que va abraçar-nos un dia a tots.